І зап’ястя твої тонкі.
І долоні твої рожеві.
Та між нами – проваллям роки,
І тумани понад межею.

І обличчя твоє ясне.
І волосся твоє русяве.
Та ніхто вже не наздожене
Серед темряви біле сяйво.

І солодкі краплі жаги
На пругкому пуп’янку лона.
Та зникають з очей береги,
І в озерах вода червона.

І везуть – щоб помститись тобі –
Голодранці в одежах убогих
На селянській рипучій гарбі
Молодого убитого бога.